

Sygn. akt VIII AKa 66/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Nowakowska (spr.)

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Agnieszka Brygidyr-Dorosz

Protokolant: sekr. sąd. Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora - Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2023 roku

sprawy: M. J., urodzonego (...) w L., syna S. i M. z domu C.

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 26 stycznia 2022r. sygn. akt V K 229/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S.

– Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym ;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 66/23
/Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 26 stycznia 2022 r. (sygn. akt V K 229/19).

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

#

co do kary

co do winy

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY
--	-------------	-------------

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1	<p>Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:</p> <p>1. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na dowolnym i stronniczym przyjęciu, że oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, która od bliżej nieustalonego czasu do przełomu marca i kwietnia 2018 r. w W., T. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. K., B. J., I. B., K. K. i nieustalonymi osobami brał udział w kradzieżach, popełnianych na osobach starszych polegających na niekorzystnym rozporządzeniu przez nie mieniem poprzez wprowadzenie ich w błąd w sytuacji gdy żaden z przedstawionych dowodów nie</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

wskazuje na ten fakt w sposób bezpośredni;

2. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci bezpodstawnego uznania zeznań B. J. za wiarygodne, podczas gdy B. J. w swych zeznaniach relacjonował przebieg zdarzeń w sposób niespójny i chaotyczny, a przeszłość świadka, tj. uzależnienie od środków odurzających, może wskazać na uzasadnione ryzyko zniekształcenia zeznań na etapie pierwotnym oraz poprzez próbę pomówienia oskarżonego i de facto zrzucenia na niego pełnej odpowiedzialności;

3. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci bezpodstawnego uznania zeznań świadka K. K., złożonych w toku postępowania przygotowawczego za wiarygodne, w sytuacji gdy wraz z członkami podległej sobie grupy przestępczej, tj. B. J., I. B. i M. K., w celu oddalenia od siebie zarzutów kieruje je w kierunku oskarżonego, oraz przyznania im waloru prawdziwości w sytuacji gdy złożone przez świadków zeznania w sposób spójny i logiczny nie wskazują na udział oskarżonego w działalności grupy;

4. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 143 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 148 k.p.k. w zw. z art. 150 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny

materiału dowodowego, a następnie uwzględnienie w toku wyrokowania, poprzez orzeczenie o czynie nr V na podstawie nieprawidłowo sporządzonego protokołu z zeznań świadka S. B., w momencie gdy zgodnie z przepisami procedury karnej protokół powinien odpowiadać ustawowym kryteriom i być podpisany przez osoby biorące udział w jego spisaniu;

5. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 §1 k.k. poprzez błędne orzeczenie tego środka kompensacyjnego, mimo, że protokół zawiadomienia o przestępstwie złożony przez pokrzywdzoną S. B. został sporządzony w sposób nieprawidłowy, co de facto oznacza, że Sąd nie mógł orzec o obowiązku wobec oskarżonego za czyn nr V;

6. Art. 7 k.p.k. w zw. z art. 148 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez stronnicze uznanie, że zeznania sporządzającej protokół zeznań G. K. – funkcjonariuszki Policji w toku postępowania sądowego wystarczą do stwierdzenia prawidłowości sporządzenia protokołu, w wypadku gdy świadek w toku składanych zeznań przyznała, iż nie pamięta okoliczności sprawy oraz przyczyn sporządzenia nieczytelnego protokołu i dokumentu bez podpisów za dowód, który mógł być uznany przez Sąd za wystarczający do przypisania oskarżonemu czynu;

7. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci bezpodstawnego uznania zeznań świadka I. B., J. K., K. K. i M. K. za wiarygodne w sytuacji,

gdy z przebiegu postępowania, na etapie sądowym nie wykazano iż faktycznym członkiem grupy przestępczej był oskarżony M. J., a nadto oparciu tego przeświadczenia na zeznaniach świadków, będących osądzonymi członkami grupy przestępczej starającymi się w celu odsunięcia od siebie winy przenieść ją na oskarżonego;

8. Naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci bezpodstawnego uznania zeznań świadków A. T., M. L. (1), R. S. (1), M. M. (2), M. L. i M. L. (2) za niewiarygodne w sytuacji gdy świadkowie ci w sposób jasny i nieskrępowany przyznali, iż kierującą grupą nie był M. J.;

9. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 173 § 1 k.p.k. poprzez sugestywne okazywanie wizerunku oskarżonego w toku postępowania przygotowawczego, które w sposób sugerujący naprowadzało okazywanym oskarżonego w sytuacji gdy okazanie winno być przeprowadzone tak, aby wyłączyć sugestię;

10. Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci bezpodstawnego uznania zeznań świadków pokrzywdzonych za wystarczające żeby określić udział oskarżonego w działaniu grupy przestępczej w sytuacji gdy żaden z pokrzywdzonych nie rozpoznał wizerunku oskarżonego ani jego głosu w przypadku braku ujęcia sprawy in flagranti braku logicznego

	<p>udowodnienia udziału oskarżonemu w czynach przestępczych.</p> <p>11. Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary, która powstała w wyniku nieuzasadnionego obostrzenia, która nawet przyjęciu zasadności wyroku Sądu I instancji nie powinna być orzeczona w tak wysokim wymiarze ze względu na brak wysokich ram zastosowania pozbawienia wolności oraz rażąca niewspółmierność kary która powstała poprzez obarczenie oskarżonego pełnym obowiązkiem naprawienia szkody w stosunku do pokrzywdzonych w sytuacji gdy nie popełnił zarzucanych mu czynów, co wskazywano powyższymi zarzutami, a nadto obowiązek naprawienia szkody w sytuacji gdy pokrzywdzeni byli ofiarami działalności zorganizowanej grupy przestępczej nie powinien być orzeczony na rzecz jednego sprawcy, a rozkładać się proporcjonalnie na wszystkich sprawców a w wypadku niniejszej sprawy Sąd I instancji antycypując pełnię winy oskarżonego postanowił odstąpić od racjonalnego orzeczenia dla pokrzywdzonych obowiązku naprawienia szkody, dzieląc go proporcjonalnie w stosunku do udziału sprawców biorących udział w działaniach przedmiotowej grupy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.</p> <p>Na wstępie zwrócić należy na wadliwość apelacji wywiedzionej przez zawodowego obrońcę, niemniej biorąc pod uwagę cel</p>		

i charakter pisemnych motywów wyroku, tut. Sąd nie będzie rozwijał istoty wadliwości wywiedzonego środka odwoławczego.

Wskazana apelacja, choć stosunkowo obszerna, to w istocie sprowadza się do zanegowania całokształtu ocen i rozstrzygnięć, które legły u podstaw kontrolowanego wyroku. obrońca pod zarzutami błędu w ustaleniach faktycznych, obraży przepisów postępowania oraz naruszeniu prawa materialnego, wyraża swe niezadowolenie z treści zapadłego orzeczenia. Co więcej, apelacja pomimo zarzutu obraży prawa materialnego, sprowadza się jedynie do kontestowania sfery gromadzenia i oceny materiału dowodowego oraz do nieproporcjonalności kary jako zarzutu alternatywnego.

Wskazuje się, że zarzuty podniesione w rozpoznawanej apelacji uznać należy za bezzasadne, zaś pisemne ich uzasadnienie sprowadza się do gołosłownej polemiki ze słusznymi ustaleniami Sądu meriti. W istocie uzasadnienie apelacji prowadzi do multiplikowania twierdzeń o niewinności oskarżonego M. J. przy jednoczesnym bezzasadnym obciążaniu K. K. jako jedynej przywódczyni zorganizowanej grupy przestępczej. Twierdzenia te pozostają jednak oderwane od realiów przedmiotowego postępowania. Materiał dowodowy wskazany w skardze obrońcy jest wybiórczy i przedstawiony w sposób tendencyjny, a tym samym konkurencyjna ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez apelującą nie mogła zyskać aprobaty Sądu Apelacyjnego. Przyjęcie takich gołosłownych twierdzeń ponad racjonalną działalność Sądu meriti opierającego

swe twierdzenia na prawidłowo zgromadzonym przeprowadzonym i ujawnionym całokształcie materiału dowodowego, stanowiłoby przejaw braku racjonalności działania Sądu odwoławczego, bowiem przenosiłoby owe gołosłowne twierdzenia ponad działalność logiczną, znajdującą oparcie w materiale dowodowym.

Obrońca opiera swe twierdzenia na fragmentarycznym materiale dowodowym, tłumaczonym intencjonalnie pod założoną, najkorzystniejszą z punktu widzenia interesów oskarżonego tezę. W szczególności obrońca nie odnosi się do kwestii materiałów z kontroli operacyjnych zabezpieczonych w toku postępowania oraz przemilczała kwestię jednoznacznych wyjaśnień współoskarżonych, kwitując rzeczony depozycje jako zmierzające do bezzasadnego pomówienia niewinnego człowieka. Apelująca pomija również słuszne spostrzeżenia Sądu meriti, który trafnie dostrzegł brak podstaw do uznania tychże zeznań i wyjaśnień obciążających M. J. jako zmierzających do niesłusznego oskarżenia, a zatem nie polegających na prawdzie - w momencie gdy wszystkie te depozycje ściśle ze sobą korelują oraz pozostają w nierozdzielalnym związku z pozostałym materiałem dowodowym trafnie ocenionym przez Sąd rozpoznający sprawę jako wiarygodny. Co więcej, apelująca zupełnie pomija modus operandi przyjęty przez grupę o której mowa w zarzutach prokuratorskich przypisanych oskarżonemu w toku postępowania przed Sądem I instancji. Twierdzenia obrońcy jakoby rola oskarżonego M. J. była trzeciorzędna nie zasługuje

na aprobatę. Grupa miała ściśle określony podział ról i zadań członków. Oskarżony był jednym z wyżej postawionych członków i nie zmienia tego fakt, że co do zasady, pieniądze odbierała od pośrednika K. K.. Bez znaczenia pozostaje również kto i jakie czynności planował. Zgodnie z niekwestionowanym stanowiskiem doktryny i licznymi judykataми – czynności sprawcze o których mowa w uzasadnieniu, a które są bezzasadnie kontestowane w apelacji obrońcy, stanowią przejaw zaszeregowania na wysokim szczeblu przestępczej grupy.

Obrońca w szczególności nie znalazła podstaw do podważenia depozycji B. J., K. K., I. B., J. K. czy M. K., które ściśle ze sobą korelowały i uzupełniały się wzajemnie. Dzięki tym dowodom, możliwym było ustalenie czynności sprawczych objętych zarzutami prokuratorskimi jak również pozwoliły na określenie hierarchii w grupie przestępczej oraz czynności przypisanych do poszczególnych jej członków.

Twierdzenia obrońcy, jakoby depozycje te stanowiły jedynie przejaw pomówienia nie zasługują na aprobatę Sądu Apelacyjnego, albowiem jak już z całą mocą wskazywano - brak jest logicznych podstaw do przyjęcia, że oskarżony M. J. padł ofiarą pomówienia z uwagi na bliżej nieokreślone okoliczności i nieznaną (nawet obrońcy) przyczynę. Twierdzenia te są tym bardziej nieprzekonujące, jeśli dostrzeże się wyroki skazujące współsprawców za czyny będące przedmiotem niniejszego postępowania, w tym co do osoby K. K., co skarżąca pomija w swoich wywodach. Także sam fakt używania w przeszłości alkoholu czy środków

odurzających nie może dezawuować depozycji B. J., czego domagała się skarżąca. Te bowiem poddane wnikliwej analizie i weryfikacji w oparciu o inne dowody, w tym nagrania, zasadnie zostały przez Sąd obdarzone wiarygodnością.

Wbrew temu co podniosła skarżąca depozycje A. T., stanowiły podstawę ustalenia faktów, jedynie co zasadnie dostrzegł Sąd, że ten potwierdzając fakt niejednokrotnego odbioru pieniędzy, usiłował zminimalizować swoją rolę, stąd Sąd ustalał jego udział w zdarzeniach na podstawie relacji osób z którymi współdziałał.

Co do zeznań: M. L., R. S., M. M., M. i M. L. (2), Sąd w sposób zgodny z art. 7 kpk w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał dlaczego depozycje tych świadków nie zostały uwzględnione przy ustalaniu faktów, a zarzut skarżącej, prezentującej jedynie ich własną ocenę, nie mógł być skuteczny.

Nie mógł być uznany za zasadny niesprecyzowany zarzut dotyczący „sugestywnego okazywania wizerunku oskarżonego”. Nadmienić przy tym należy, że skarżąca zupełnie pomija, rozpoznanie przez wielu świadków głosu oskarżonego na zabezpieczonych sesjach telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej.

Obrońca nie odniosła się również do trafnego spostrzeżenia i ustalenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego, że oskarżony pozostawał aktywny zawodowo bowiem umożliwiała mu to „nieskrępowane” poruszanie się po kraju oraz zabezpieczenie własnego alibi na wypadek ujawnienia przestępczych działań

przez organy ścigania oraz organy wymiaru sprawiedliwości.

Nie jest zasadnym argumentem, że żaden z pokrzywdzonych nie rozpoznał wizerunku, ani głosu oskarżonego M. J., skoro z materiału dowodowego sprawy wynika, że jego rola nie polegała na kontakcie z pokrzywdzonymi.

Co zaś tyczy się wadliwości podnoszonej w zarzucie 4 wskazać należy, że kwestia nieścisłości protokołu została dostrzeżona, przeanalizowana i rozstrzygnięta przez Sąd meriti, który słusznie stwierdził, że kwestie te zostały wyjaśnione w toku przesłuchania świadka G. K. (vide: k. 979; 1029). Tym samym Sąd doszedł do słusznego przekonania, że zeznania te zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Na marginesie podkreślić należy, że kwestie nieścisłości dotyczyły materii formalnej, nie zaś samej wymowy ocenianego materiału. Nie sposób podzielić opinii wyrażonej przez apelującą, że nawet niewielkie uchybienia formalne, muszą prowadzić do dezawuowania treści vel wymowy całego dowodu. Przeciwnie stanowisko skarżącej nie zasługuje na aprobatę Sądu odwoławczego.

Nadmienić przy tym należy, że sam oskarżony i jego obrońca w toku procesu wnosili o niewzywanie na rozprawę świadka S. B., co także czyni nieuprawnionym zarzut skarżącej dotyczący tej kwestii.

Co tyczy się obrazu przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. to zarzut ten również okazał się bezzasadny. Z akt postępowania jednoznacznie wynika, że środek kompensacyjny wymierzony został zasadnie. Co więcej, obrońca zdaje

się nie dostrzegać, że ustawa określa dwójaki sposób orzekania w tym zakresie – na wniosek (gdzie orzeczenie wskazanego środka jest obligatoryjne) oraz z urzędu (realizacja dyskrecjonalnej władzy sędziego). W niniejszej sprawie, złożono stosowny wniosek, a Sąd słusznie dostrzegł konieczność orzeczenia środka kompensacyjnego. Z tej przyczyny Sąd Apelacyjny ograniczył się zatem do wyrażenia dezaprobaty wobec stanowiska obrońcy w zakresie powyższego zarzutu.

Zarzuty z art.438 pkt4 k.p.k. również nie zasługiwały na aprobatę Sądu odwoławczego. Kara wymierzona oskarżonemu nie nosi cech rażąco niewspółmiernej surowości. Przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy jak też Sądy powszechne wielokrotnie wskazywały na reguły oceny rażącej niewspółmierności kary. Analiza akt sprawy jednoznacznie wskazuje, że kara wymierzona oskarżonemu jest karą proporcjonalną i sprawiedliwą. Wymierzona została w oparciu o przepisy rzutujące na jej wymiar, tj. art. 53 k.k., art. 115 § 2 k.k.. Sąd rozważył cele jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego jak też dla ogółu społeczeństwa (prewencja generalna). Orzeczenie kary w niższym wymiarze stanowiłoby nieuzasadnione złagodzenie kary i świadczyłoby o braku proporcjonalności działania organu wymiaru sprawiedliwości na przestępczą działalność oskarżonego. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku stanowią wyczerpujący wyraz przekonującej oceny Sądu meriti w tym zakresie. Zasadnie przy tym wskazał Sąd Okręgowy także na postawę oskarżonego osadzonego w areszcie śledczym po popełnieniu

przestępstw, która jest wyjątkowo nietypowa i pejoratywna, a obrazuje jak dalekiej resocjalizacji ten sprawca winien zostać poddany.

Przeciwnie twierdzenia skarżącej nie zasługiwały na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, obowiązkiem naprawienia szkody nie został obciążony jedynie M. J.. Skarżąca pomija, jak już wyżej wskazywano, wyroki skazujące jakie zapadły wobec niektórych z ujawnionych współsprawców, a ich treść przeczy twierdzeniom apelującej, także w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny nie dostrzegł wadliwości kontrolowanego wyroku.

Wniosek

Obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzuty podniesione w rozpoznawanej apelacji okazały się bezzasadne, zaś Sąd Apelacyjny nie dostrzegł przyczyn podlegających zbadaniu i uwzględnieniu z urzędu, które winny skutkować zmianą lub uchynieniem zaskarżonego wyroku.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	NIE DOTYCZY
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
NIE DOTYCZY	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 26 stycznia 2022 r. (sygn. akt V K 229/19) w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn wskazanych w punkcie 3.1. niniejszego uzasadnienia, zarzuty podniesione w apelacji obrońcy okazały się bezzasadne. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł również wadliwości podlegających zbadaniu i uwzględnieniu z urzędu, tj. o których mowa w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku potwierdziła, że orzeczenie odpowiada prawu, a tym samym nosi przymiot sprawiedliwego.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
NIE DOTYCZY	
Zwiążle o powodach zmiany	
NIE DOTYCZY	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	NIE DOTYCZY	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
NIE DOTYCZY		
4.1.	NIE DOTYCZY	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
NIE DOTYCZY		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
NIE DOTYCZY		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	NIE DOTYCZY	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II i III	Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, uznając, że z uwagi na długoletnią izolację i obciążenie obowiązkiem naprawienia szkody, nie byłby w stanie ich uiścić bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu siebie i rodziny, a nadto zasądził na rzecz adw. A. S. sumę 738 zł w tym należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

7. PODPIS
Agnieszka Brygidyr-Dorosz Anna Nowakowska Izabela Szumniak

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu I instancji w całości co do oskarżonego M. J..	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana